

Δέλιου, Ι. Καμπανέλλη, Μ. Καραγάτση, Κωστούλας Μητροπούλου, Σπ. Νοταρά [= Σπ. Τσακνιά], Θ. Πετσάλη-Διομήδη, Ρένου [Αποστολίδη], Αλ. Σεβαστάκη, Γ. Σκαρίμπα, Λείας Χατζοπούλου-Καραβία.

Την κριτική ποιήσεως, που περιελάμβανε τα: *Ποιήματα* του Θ. Δ. Φραγκόπουλου και *Γενική αίσθηση* του Β. Λεοντάρη, εγκαινίασε ο Κώστας Κουλουφάκος ο οποίος, όσο ξέρω, έκανε εδώ την πρώτη του εμφάνιση ως κριτικός, ενώ ως ποιητής είχε παρουσιαστεί από το τελευταίο τεύχος των *Ελευθέρων Γραμμάτων*, το 1950, ζώντας στην εξορία. Από την κριτική του σκέψη παρατηρούσες ότι ο Κουλουφάκος απέρριπτε κατηγορηματικά τις αντιλήψεις των νεωτερικών ποιητών, αλλά και τα 'θεωρήματα' του μοντερνισμού. Η έγνοια του για τον "σοσιαλιστικό ρεαλισμό", που τον ενέτασσε "στην υπηρεσία της επαναστατικής ιδέας", ήταν καταφανής. Αντιγράφω την τελευταία παράγραφο της κριτικής του (προηγούνται οι παράγραφοι (α) και (β)) για τον Φραγκόπουλο:

[...] Και (γ) άμεσα συνδεδεμένο με την ουσία αυτό. Η χρησιμοποίηση προτύπων, και συμβόλων απ' την ιστορία ή την αρχαιότητα, είναι νομίζω όχι μόνο περιττή, μα κι επιζήμια. Ο Γιώργος είναι πολύ πιο κοντά μας απ' το Λυκάονα, χωρίς να βλάπτει την έκταση της ελληνικότητάς μας στο χρόνο. Μα τούτα είναι πράγματα που με τον καιρό θα συζητηθούν, θα στοργυλευθούν, η καινούρια μας ποίηση βρίσκεται ευτυχώς στην αρχή της πορείας της. Και τα "ποιήματα" του κ. Φραγκόπουλου είναι, αν δεν κάνω λάθος, το πρώτο του βιβλίο. Και σπουδαίο βιβλίο μάλιστα!

Χριστούγεννα 1954, τόμ. Α', σ. 66-69, εδώ σ. 69

Δίνω επίσης το τέλος της κριτικής του για τον Λεοντάρη:

[...] Στο ελεύθερο μέτρο πετυχαίνει τη γνήσια ποίηση χάρη στο γνήσιο ταλέντο του και στην αναγκαστικά εντατικότερη θητεία του στη μοντέρνα τεχνοτροπία. Είμαι σύμφωνος μαζί του πως μας είναι αναγκαία η τέλεια κατάκτηση της παραδοσιακής τεχνικής, και πρέπει ακούραστα να γυμναζόμαστε σ' αυτήν γιατί έτσι μπορούμε να εκφραστούμε τελειότερα στην καινούρια ποίηση, που είναι κι η τεχνοτροπία που αληθινά ταιριάζει στον καιρό μας. Μα και για έναν άλλο λόγο ακόμα. Γιατί εδώ μπορούμε να συντελέσουμε περισσότερο στην προώθηση της τέχνης. Κι ο κ. Λεοντάρης ασφαλώς μπορεί πολλά. Το βιβλίο του είναι κυόλας κάτι πολύ περισσότερο από μια υπόσχεση.

Ο.π., σ. 69-70

Η κριτική του Κουλουφάκου για τη *Συνέχεια* του Μ. Αναγνωστάκη

